

Zadnji pomladi.

Zunaj vstaja pomlad mila,
Meni v srce pada mraz,
Rože barvajo si krila,
Meni pa bleđi obraz.

Tvoje rože, mlade rože
V vence mi povijejo,
Z venci pa gomilo mojo
Čezinčez pokrijejo . . .

Iz dobrove sladki glasi
S sápicami plavajo ;
V mojem srcu vzdihni tožni
Ž njimi se srečavajo.

Tvoje pesmi, sladke pesmi,
Bodo se oglašale,
Ko po njih ta nema usta
Več ne bodo vprašale . . .

Znanka zorna, pomlad mila,
Kaj prinašaš meni, kaj?
Ah, vse tvoje lepe dáre
Rada dajem ti nazaj.

Pa le cveti pomlad mila,
Cvetja ti na grob mi daj,
S pesmijo pa dušo mojo
Spremljaj med kritelce v raj!

M. Posavska.

Cvet in sad.

Ko v pomladi divni bujno se razsiplje
Po vesoljnem stvarstvu nežni rožni cvet,
V prsih rádoti močno srce utriplje,
Ker je v krasen raj prestvarjen širni svet.
Cvet pa, ki nam ga rodila je pomlad,
Ta klije in prospeva, lep prinaša sad.

Tako tudi mož, ki celo mu življenje
Neprestano znojni, delavni je dan,
V srcu se raduje, zabi vse trpljenje,
Kadar vidi, da njegov ni trud zaman :
Da boreč pred Bogom in človeštvom boj
Zaslug priboril si je delež časten svoj.

M. Zemljič.

Pomlad na grobovih.

Usi zeleni so grobovi,
Pomlad jih je okrasila ;
Kjer je bilo prej vse velo,
Trava je zelena vzklila.

In med travo modre cvetke
Čašice nazdol molijo ;
Meni pa se zdi, da čaše
Te zvonijo, govorijo :

„Har kedaj je v smrt zaspalo,
Žopet bode se vzbudilo ;
Kjer nemila smrt zdaj vlada,
Enkrat bo življenje klilo !“

Taras Vaziljev.

